

BİR SANİYELİK ÖFKE ve KARŞILIĞINDA ÖMÜR BOYU YAŞANAN PİŞMANLIKLAR

Okullarda verdiğim seminerlerden sonra, “ Manevi Değerlerimize Rağmen Neden Buradayız?” konulu konferansım da ceza evlerinde yoğun ilgi görüyor.. Manisa, Konya, Afyon – Dinar, ödemiş, Ankara yüksek güvenlikli kapalı cezaevlerinde verdiğim konferanslar bir anda diğer ceza evlerine de yayıldı.. İzmir-Şakran’da yazlığım nedeniyle tatil yaparken İzmir- Şakran’da bulunan Türkiye’nin en büyük tam yedi tane ceza evi yöneticilerinden davet aldım. Öncelikle 2 nolu T tipi,3 nolu T tipi,Çocuk ve gençlik kapalı ceza evi ile kadınlar kapalı ceza evlerinde ikinci kez konferanslarım oldu. Okulların açılmasına kadar diğer illerden ve yine İzmir- Şakran 1, 4,5,6,7 nolu T tipi ceza evi yönetimlerinin çağrılarına da imkan ölçüsünde gitmeye çalışacağım. Dostlarım bana soruyor. Yaz tatilinde camilerde çocuklara Din derslerini, okullarda ve üniversitelerdeki eğitim seminerlerini anlıyoruz da, cezaevlerinde mahkûmlara ne anlatıyorsun? diye meraklı sorularına muhatap oluyorum. Ben de dostlarımın merakını gidermek açısından mahkûmlara verdiğim “ Neden Buradayız? Konulu konferansımı siz okurlarımla paylaşmak istedim. Konferansımda genelde mahkumları bir vicdani muhasebeye yönelttikten sonra konuşmamı ünlü derviş Ahmet Yesevi’nin bir menkıbesiyle bitiriyorum.

Ünlü Türk Mutasavvıfı Ahmet Yesevî anlatıyor. Hz. Âdem kusuru nedeniyle yeryüzüne indirildiğinde sağına bakar, üç tane beyaz siluet görür.

Birinci beyaz siluete sorar: “Sen Kimsin? “

Birinci beyaz siluet cevap verir: “ Akılım.”

Hz. Adem sorar:“Nerde bulunursun?”

Birinci beyaz siluet : “ Başta”

Hz. Âdem, ikinci beyaz siluete sorar: “Sen kimsin?”

İkinci beyaz siluet cevap verir: “Ben hayâyım. (Utanmayım.)”

Hz. Âdem ona da sorar: “Nerde bulunursun?”

İkinci beyaz siluet: “Yüzde bulunurum.”

Hz. Âdem, üçüncüsüne de aynı soruyu sorar: “Sen kimsin?”

Üçüncü beyaz siluet: “ İmanım.”

Hz. Âdem: “Nerede bulunursun?”

Üçüncü beyaz siluet: “Kalpte bulunurum.”

Hz. Âdem, bir de soluna bakar, solunda da üç siyah siluet görür.

Birinci siyah siluete sorar: “Sen kimsin?”

Birinci siyah siluet: “Öfkeyim”

Hız. Âdem, tekrar sorar: “Nerede bulunursun?”

Birinci siyah siluet: “Başta”

Hız. Âdem: “ Ama orada akıl var!”

Birinci siyah siluet: “Ben geldim mi, o kaçır.”

Hız. Âdem, ikinci siyah siluete sorar: “ Sen kimsin?”

İkinci siyah siluet: “Hayâsızlığım. (Utanmazlığım.)”

Hız. Âdem, ona da sorar: “Nerede bulunursun?”

İkinci siyah siluet: “Yüzde bulunurum.”

Hız. Âdem: “Orada hayâ (utanma) var.”

İkinci siyah siluet: “Ben geldim mi, o kaçır.”

Hız. Âdem, bu sefer de üçüncü siyah siluete sorar: “Sen kimsin?”

Üçüncü siyah siluet: “Küfürüm.”

Hız. Âdem: “Sen nerede bulunursun?”

Üçüncü siyah siluet: “ Kalpte bulunurum.”

Hız. Âdem: “ Ama orada iman var.”

. Üçüncü siyah siluet: “Ben geldim mi, o kaçır.”

Ahmet Yesevi'nin divanında geçen bu anekdotu anlattığımda Ankara'da mahkûmlardan biri ayağa kalkarak “ Hocam daha önce sizi dinlemiş olsaydım, ikinci defa ben burada olmazdım” sözü bana vicdani bir sorumluluk yükledi. Eğitim semineri için gittiğim illerde okullardan fırsat buldukça cezaevlerinin davetlerini de geri çevirmiyorum. Cezaevlerinde de konferanslarıma devam ediyorum.

Şunu iyice bilelim ki öfke şeytani bir dürtüdür. Kendi kendinden hoşlanan, kendi kendini şişiren, hepimizin başına çok sık gelen şeytanın en çok hoşlandığı bir hırstır. Bu konuda bir de garptan misal vererek bu hırsın ve öfkenin nelere mal olduğunu hep beraber görelim. MS. 1. yüzyılda yaşayan ünlü komutan Piso, bir seferden dönerken arkadaşının nerede olduğunu bilmeyen bir

askerine “ Öyleyse onu sen öldürdün demiş ve askerini birden bire ölüme mahkûm etmiş” tam asılacağı sırada kaybolan arkadaşı çıkagelmiş. Bütün ordu sevincinden bayram etmiş, iki arkadaşı sarılıp birbirlerini öpmüşler, cellât da her ikisini almış Piso’ya götürmüş. Herkes de Piso’nun bu işe sevineceğini beklerken ama tam tersi olmuş. Henüz daha öfkesi geçmemiş olan, kendini utandıran bu gerçek karşısında büsbütün öfkesi artmış ve öfkenin verdiği şeytanlıkla suçluları üçe çıkarmış; Bir kişinin masum çıkması, üç kişinin başını yemiş. Birinci askeri ikincisini kaybettiği için, ikincisin kaybolduğu için, cellâdı da verilen emri yerine getirmediği için ölüme mahkûm etmiş.

Cezaevlerine konferansa gittiğimde mahkûmların suçlarını özellikle görevlilerden bana söylememelerini istiyorum. Bu nedenle de Mahkûmlara diyorum ki: “ Hiç birinizin neden burada olduğunuzu bilmiyorum. Ama burada bulunmanıza neden olan ve isnat edilen suçu şu anda hepinizin aklı başında. Şu anda aynı suçu işleyebilir misiniz? diye sorduğumda hepsi de başlarını geriye doğru kaldırarak “ Hayır” diyorlar.

Geçenlerde Yunusemre Halk Eğitim Merkezinde “ Eşlerin ve Gençlerin Pişmanlık içinde Gerçek hayata uyanışları “ konulu konferansında da aynı konuyu işledim ve dedim ki “ Evliliğinizi yürütmek için aşkınıza güvenmeyin. O iş imzaya kadardır. İmzalardan sonra Aşk tatile çıkar, eğer devam etseydi dünya cennet olurdu. Etmiyor ki adam geçenlerde altı aylık hamile hanımını Antalya’da üçüncü kattan aşağıya attı. Adana’da gülüm, balım diyerek evlendiği hanımına kırk tane bıçak sapladı. Evliliğinin devamını ve kalıcılığını isteyen bayanlar evliliklerini aşkla değil, sabır, saygı, sevgi ve sorumlulukla devam ettirmek zorundadırlar. **İNAT VE ÖFKE İLE EVLİLİKLER DEVAM ETMEZ**” dedim nitekim bir bayram arifesinde “ İlle benim anama gideceğiz” münakaşasıyla yıkılan yuvalar ve arkada boynu bükük kalan çocuklar kaldığını kendilerine söyledim. (Üçüncü Dünya Harbi- Eğitim Öğretim dedikleri kitabım sahife: 236). Bayanlar da söylediklerimi mahkûmlar gibi başlarıyla onayladılar.

Bir anlık öfkesine mağlup olup, kabre gidenlere, Betonarme duvarlar (Cezaevine) arkasına düşenlere, yaralanıp hastaneye yatanlara, trafikte bir anlık öfkesine mağlup olup başına iş açanlara **VE EN ÖNEMLİSİ YENİ KURDUĞU YUVADA BİR ANLIK ÖFKEYE KAPILIP YUVASINI** yıkan tüm gençlere ithaf olunur. Yazımızı şairimizin bir şiiriyle bitirelim.

İnsanların dünyasını / Öfke ile inat yıkar

Betonarme duvarlar arkasını / Öfke ile inat doldurur.

Düşmanlığın her haltından / Yetim çocuk suratından

Yıkılan her yuva altından / Öfke ile inat çıkar

Sözün en doğrusunu söyleyen yüce Peygamberimiz “ En büyük pehlivan, öfkesini yenen adamdır” buyurmuştur.

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin Yunusemre Belediyesinin desteği ve Manisa açık cezaevi Müdürü Sayın Zekeriya SANCAKTAR beyefendinin davetiyle “ **MANEVİ DEĞERLERİMİZE RAĞMEN NEDEN BURADAYIZ?**” konulu konferansıyla Manisa açık cezaevindeki mahkumlarla beraberdi.. .